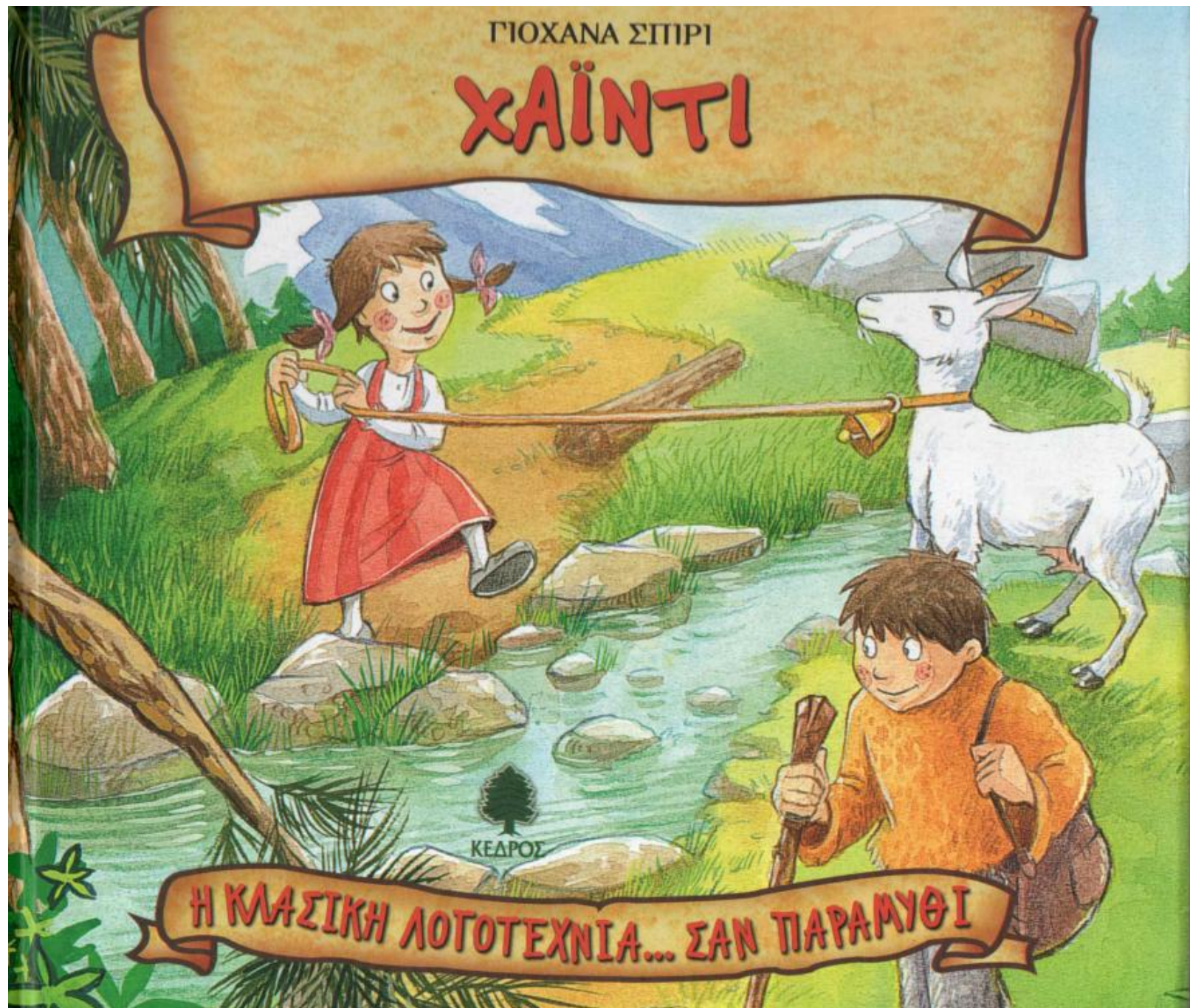

ΓΙΟΧΑΝΑ ΣΠΙΡΙ

ΧΑΪΝΤΙ

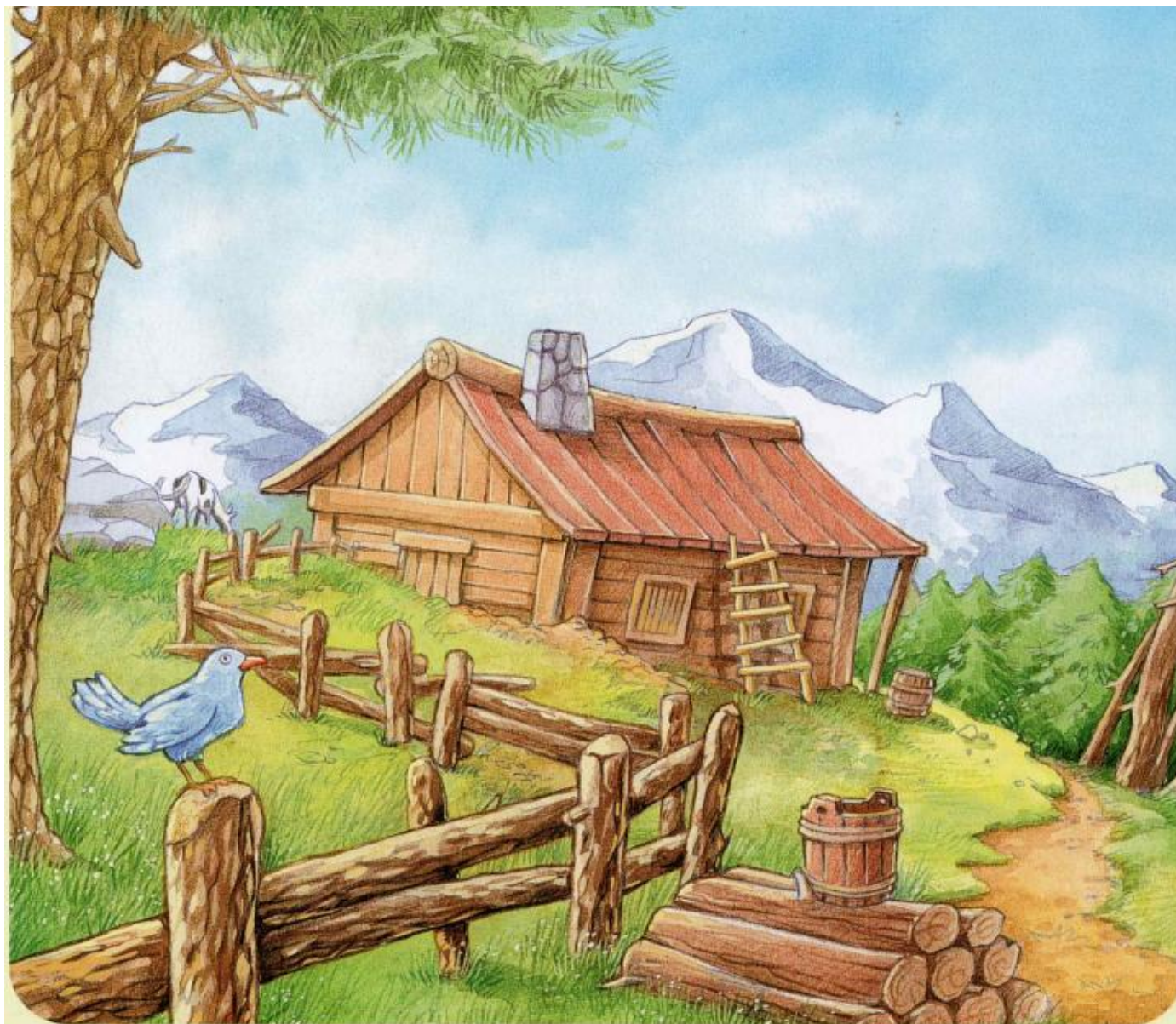
ΚΕΔΡΟΣ

Η ΚΛΑΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ... ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Ζούσε κάποτε στη Γερμανία ένα κοριτσάκι που το έλεγαν Χάιντι. Και οι δύο της γονείς πέθαναν όταν ήταν μωρό, και έτσι μεγάλωνε με τη θεία της. Όταν η Χάιντι έγινε έξι χρόνων, μια κυρία πρότεινε στη θεία της να δουλέψει γι' αυτήν στο σπίτι της στη Φρανκφούρτη. Η θεία της δεν ήθελε να χάσει την ευκαιρία. Έτσι, αποφάσισε να αφήσει τη Χάιντι στον παππού της, που ζούσε σ' ένα χωριό των Άλπεων. Ο παππούς της Χάιντι είχε ένα μικρό ξύλινο σπίτι σχεδόν στην κορυφή του βουνού, μακριά απ' όλους. Στο χωριό κανένας δεν τον συμπαθούσε. Έλεγαν πως ήταν ένας γερο-παράξενος που δε μιλούσε σε κανέναν.

**Ζούσε κάποτε στη Γερμανία ένα κοριτσάκι που το έλεγαν Χάιντι.
Οι γονείς της είχαν πεθάνει και η Χάιντι μεγάλωνε με τη θεία της.**

Όταν η Χάιντι έγινε έξι χρόνων, η θεία της την έστειλε στον παππού της.
Ο παππούς ζούσε σ' ένα ξύλινο σπιτάκι πάνω στο βουνό.

Όταν έφτασαν στο σπίτι του, η θεία της Χάιντι εξήγησε στον παππού ότι είχε φέρει τη Χάιντι για να ζήσει μαζί του.

– Μα πώς να μεγαλώσω εγώ την εγγονή μου, αφού δεν ξέρω να φέρομαι στα παιδιά; αναρωτήθηκε ο παππούς.

Η θεία της Χάιντι όμως του απάντησε:

– Εγώ τη μεγαλώνω εδώ και πέντε χρόνια. Τώρα είναι η σειρά σου.

Έπειτα αποχαιρέτισε τη Χάιντι και έφυγε βιαστικά.

Όταν έμειναν μόνοι οι δυο τους, ο παππούς άρχισε να δείχνει στο κοριτσάκι το καινούριο του σπίτι.

Ύστερα ο παππούς έβαλε στη Χάιντι να φάει. Έψησε τυρί στο τζάκι, της έδωσε ψωμί και μια κούπα κατσικίσιο γάλα. Ήταν η πρώτη φορά που η Χάιντι έπινε κατσικίσιο γάλα και της φάνηκε υπέροχο. Έπειτα ο παππούς έφερε ξύλα και έφτιαξε μια καρεκλίτσα ειδικά για την εγγονή του.

Η μικρή ήταν ευτυχισμένη.

Μόλις τελείωσε το φαγητό της, πήγε στο δωμάτιό της και κοιμήθηκε.

**Κανένας στο χωριό δε συμπαθούσε τον παππού της Χάιντι.
Όλοι τον έλεγαν γερο-παράξενο.**

Όμως, ο παππούς ήταν πολύ καλός με τη Χάιντι.
Της έδωσε να φάει τυρί και να πιει κατσικίσιο γάλα και της έφτιαξε μια καρεκλίτσα.

Το επόμενο πρωί η Χάιντι ξύπνησε από ένα σφύριγμα.

Κοίταξε απ' το παράθυρο και είδε ένα αγόρι λίγο μεγαλύτερό της.

– Ποια είσαι εσύ; ρώτησε έκπληκτο το αγόρι.

– Εγώ είμαι η Χάιντι και αυτό είναι το σπίτι του παππού μου. Εσύ, όμως, ποιος είσαι;

– Είμαι ο Πίτερ και είμαι βοσκός. Κάθε μέρα παίρνω τις κατσικούλες του παππού σου και τις πηγαίνω να βοσκήσουν.

Η Χάιντι βγήκε γρήγορα στην αυλή και είδε τον παππού της να βγάζει από τη στάνη τη Χιονούλα και τη Ροδούλα, τις δυο του κατσικούλες. Ο παππούς ρώτησε τη Χάιντι αν ήθελε να πάει στο βουνό με τον Πίτερ. Εκείνη πέταξε απ' τη χαρά της.

Έτσι κυλούσαν οι μέρες της Χάιντι στο βουνό, με τον Πίτερ και τις κατσικούλες.

Όταν έκανε κρύο, τα δυο παιδιά έμεναν στο σπίτι και παρακολουθούσαν τον παππού που συνέχεια μαστόρευε.

**Την επόμενη μέρα
η Χάιντι γνώρισε τον Πίτερ, που ήταν βοσκός.**

Από τότε κάθε μέρα πήγαιναν μαζί στο βουνό, με τη Χιονούλα και τη Ροδούλα,
τις δυο κατσικούλες του παππού.

Μια μέρα, ο Πίτερ κάλεσε τη Χάιντι στο σπίτι του, για να τη γνωρίσει η γιαγιά του.

Το σπίτι του όμως ήταν παλιό, σκοτεινό και φτωχικό.

Η Χάιντι χαιρέτισε πρώτα τη μητέρα του Πίτερ. Έπειτα πλησίασε τη γιαγιά του και της συστήθηκε.

Η γιαγιά τη χάρειψε στο πρόσωπο και ζήτησε από την κόρη της να της την περιγράψει.

Η Χάιντι τότε κατάλαβε ότι ήταν τυφλή.

Η γιαγιά δεν μπορούσε να δει τη Χάιντι, της άρεσε όμως να την ακούει. Από τότε η Χάιντι πήγαινε κάθε μέρα στο σπίτι του Πίτερ, όπου καθόταν και μιλούσε με τη γιαγιά του.

Η Χάιντι όμως στενοχωριόταν που ο φίλος της ζούσε σ' ένα τόσο παλιό σπίτι.

Έτσι, μια μέρα είπε στον παππού της:

– Παππού, σε παρακαλώ, προσπάθησε να επιδιορθώσεις το σπίτι του Πίτερ. Εσύ ξέρεις τόσο καλά να μαστορεύεις!

Ο παππούς δέχτηκε. Σε λίγο καιρό το σπίτι είχε γίνει αγνώριστο, και οι φίλοι της Χάιντι ήταν ευτυχισμένοι. Ήταν όμως και έκπληκτοι, γιατί δεν περίμεναν ποτέ ότι ο παππούς της, που όλοι τον θεωρούσαν κακό άνθρωπο, θα φερόταν με τόση καλοσύνη.

Η Χάιντι γνώρισε και τη γιαγιά του Πίτερ, που ήταν τυφλή.

Από τότε κάθε μέρα πήγαινε και της έκανε παρέα.

Το σπίτι του Πίτερ ήταν πολύ παλιό.
Η Χάιντι παρακάλεσε τον παππού της να το επιδιορθώσει, κι ο παππούς δεν της χάλασε το χατίρι.

Πέρασαν έτσι δύο χρόνια. Ώσπου μια μέρα γύρισε ξαφνικά η θεία της Χάιντι. Είχε έρθει για να την πάρει μαζί της στη Φρανκφούρτη. Είχε βρει εκεί μια οικογένεια που ήθελε ένα κοριτσάκι να κρατάει συντροφιά στην κόρη τους, την Κλάρα, και να διαβάζουν μαζί τα μαθήματά τους.

Η Κλάρα δεν μπορούσε να περπατήσει και ήταν αναγκασμένη να κάθεται συνέχεια σε αναπηρικό καροτσάκι. Γι' αυτό ήθελε ένα κορίτσι της ηλικίας της για παρέα.

Στον παππού δεν άρεσε καθόλου η ιδέα της θείας. Στο τέλος όμως υποχώρησε, όταν εκείνη του θύμισε ότι η Χάιντι έπρεπε να πάει σχολείο σαν όλα τα παιδιά.

Η θεία πήρε μαζί της τη Χάιντι, παρ' όλο που αυτό στενοχώρησε πολύ τη μικρούλα.

Δεν την άφησε ούτε να αποχαιρετίσει τον Πίτερ, τη μητέρα του και, κυρίως, τη γιαγιά.

Έτσι η Χάιντι βρέθηκε στη Φρανκφούρτη, στο σπίτι της Κλάρα. Η μητέρα της Κλάρα είχε πεθάνει.

Το κοριτσάκι έμενε με τον πατέρα του, που εκείνο τον καιρό έλειπε μακριά για δουλειές. Στο σπίτι έμενε και η νταντά της, η κυρία Ρόμερ, μια γυναίκα πολύ στριμμένη.

Πέρασαν έτσι δύο χρόνια. Ώσπου, μια μέρα, ήρθε η θεία της Χάιντι για να την πάρει μαζί της. Η Χάιντι λυπήθηκε πάρα πολύ, αλλά έπρεπε να την ακολουθήσει.

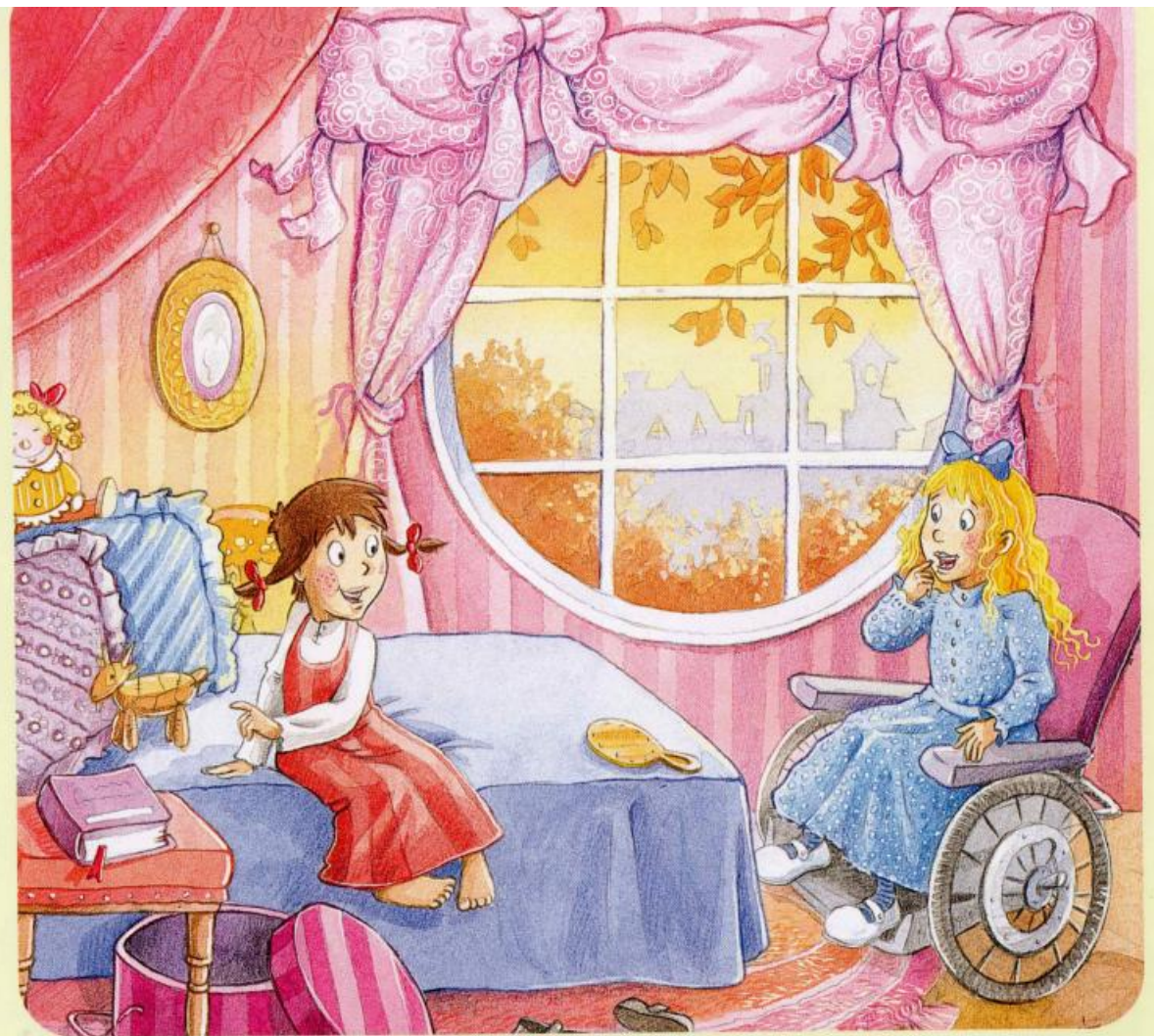

Τώρα πια η Χάιντι θα ζούσε στη Φρανκφούρτη. Εκεί θα έκανε παρέα σε ένα κοριτσάκι, την Κλάρα, που δεν μπορούσε να περπατήσει.

Τα κορίτσια περνούσαν καλά μαζί, παρ' όλο που είχαν πολλές ώρες μάθημα κάθε μέρα. Αν και κουραζόταν, η Χάιντι χαιρόταν που μάθαινε σιγά σιγά να διαβάζει. Η καλύτερή τους ώρα ήταν το απόγευμα, όταν τα μαθήματα τελείωναν και οι δυο φίλες διασκέδαζαν λέγοντας ιστορίες. Όταν γύρισε ο πατέρας της Κλάρα, ο κύριος Σίμαν, η κυρία Ρόμερ του έκανε πολλά παράπονα για τη συμπεριφορά της Χάιντι. Όμως η Κλάρα του είπε πως περνούσε πολύ ωραία με τη φίλη της, κι έτσι ο πατέρας της αποφάσισε να μείνει η Χάιντι μαζί τους. Σύντομα ο μπαμπάς της Κλάρα έφυγε ξανά για δουλειές, θα ερχόταν όμως η γιαγιά της. Η γιαγιά ήταν πολύ καλή και όλοι χάρηκαν με τον ερχομό της. Όταν η Κλάρα κοιμόταν, η γιαγιά πήγαινε στο δωμάτιο της Χάιντι και της έκανε παρέα. Η Χάιντι της έλεγε πόσο νοσταλγούσε το χωριό και τους δικούς της. Η γιαγιά προσπαθούσε με την αγάπη της να την παρηγορήσει και να την κάνει να αισθανθεί καλύτερα.

**Η μητέρα της Κλάρα είχε πεθάνει και ο πατέρας της ταξίδευε συχνά για δουλειές.
Η Κλάρα έμενε με την κυρία Ρόμερ, την νταντά της, μια πολύ στριμμένη γυναίκα.**

Η Χάιντι περνούσε ωραία με την Κλάρα και την αγαπούσε πολύ.
Όμως, είχε συνηθίσει να ζει στο χωριό και αισθανόταν να πνίγεται μέσα στο σπίτι.

Η ζωή στην πόλη δεν ήταν καθόλου ευχάριστη για τη Χάιντι, που είχε συνηθίσει να ζει στην εξοχή. Στην πόλη δεν υπήρχαν ούτε βουνά ούτε δάση. Η Χάιντι αισθανόταν να πνίγεται μέσα στο σπίτι, παρ' όλο που η Κλάρα ήταν πολύ καλό κορίτσι και είχαν γίνει φίλες. Μια μέρα, λοιπόν, αποφάσισε να βγει έξω στα κρυφά. Αφού περπάτησε για αρκετή ώρα ανάμεσα στα τεράστια κτίρια της πόλης, έφτασε σε μια εκκλησία. Εκεί ανέβηκε στο καμπαναριό, για να δει την πόλη από ψηλά. Στο δρόμο για το σπίτι, η Χάιντι βρήκε έξι νεογέννητα γατάκια και τα πήρε μαζί της. Μόλις την είδε, η κυρία Ρόμερ της έβαλε τις φωνές που είχε βγει χωρίς την άδειά της. Το χειρότερο όμως συνέβη όταν η κυρία Ρόμερ είδε τα γατάκια. Σκαρφάλωσε σε μια καρέκλα και άρχισε να τσιρίζει, λες και τα γατάκια ήταν τέρατα. Αμέσως μετά τα πήρε και τα πέταξε έξω απ' το σπίτι, παρ' όλο που τα δυο κορίτσια ήθελαν να τα κρατήσουν.

Μια μέρα η Χάιντι βγήκε κρυφά έξω να περπατήσει. Όταν γύρισε στο σπίτι, κουβάλησε μαζί της και έξι γατάκια που είχε βρει στο δρόμο.

Μόλις είδε τα γατάκια, η κυρία Ρόμερ άρχισε να τσιρίζει.
Αμέσως τα πέταξε έξω και μάλωσε τη Χάιντι.

Έφτασε κάποτε η μέρα που η γιαγιά έπρεπε να φύγει. Όλοι λυπήθηκαν, και περισσότερο η Χάιντι. Την έπιασε μελαγχολία και δεν είχε όρεξη ούτε για φαΐ. Το μόνο που ήθελε ήταν να γυρίσει στον αγαπημένο της παππού.

Τότε άρχισε να της συμβαίνει κάτι πολύ περίεργο: Σηκωνόταν και περπατούσε στον ύπνο της. Κάποια νύχτα άφησε την εξώπορτα ανοιχτή. Όταν την είδαν το πρωί οι υπηρέτες, πίστεψαν ότι κυκλοφορούσαν στο σπίτι φαντάσματα. Άρχισαν, λοιπόν, να φοβούνται και να διηγούνται ο ένας στον άλλο ένα σωρό ανόητες ιστορίες.

Όταν το έμαθε αυτό ο κύριος Σίμαν, έβαλε τα γέλια και αποφάσισε να δώσει τέλος σ' όλες αυτές τις ανοησίες. Ζήτησε βοήθεια από ένα φίλο του γιατρό. Το ίδιο βράδυ έμειναν ξύπνιοι για να δουν το «φάντασμα».

Σε λίγο είδαν τη Χάιντι να περπατάει με κλειστά τα μάτια μες στο σκοτάδι. Αμέσως κατάλαβαν πως το φάντασμα ήταν εκείνη, που απλώς υπνοβατούσε.

Η Χάιντι ήθελε τόσο πολύ να γυρίσει πίσω στον παππού της,
που τις νύχτες σηκωνόταν και περπατούσε μες στον ύπνο της.

Οι υπηρέτες, που άκουγαν θορύβους,
νόμιζαν ότι κυκλοφορούσαν στο σπίτι φαντάσματα.

Ο γιατρός έβαλε τη Χάιντι πίσω στο κρεβάτι της και τη ρώτησε:

– Μα πού νομίζεις ότι πηγαίνεις κάθε βράδυ;

Κι εκείνη του απάντησε:

– Βλέπω στον ύπνο μου ότι γυρίζω στο χωριό μου.

Ο γιατρός εξήγησε τότε στον κύριο Σίμαν πως η Χάιντι νοσταλγούσε τον τόπο της, γι' αυτό έπρεπε επειγόντως να επιστρέψει στους δικούς της.

Ο κύριος Σίμαν, που αγαπούσε πολύ τη Χάιντι, σεβάστηκε την επιθυμία της.

Έτσι, την επόμενη μέρα τη βοήθησαν να μαζέψει τα πράγματά της και την αποχαιρέτισαν λυπημένοι. Η μόνη που χαιρόταν ήταν η κυρία Ρόμερ.

Η Κλάρα υποσχέθηκε στη Χάιντι ότι θα την επισκεπτόταν το καλοκαίρι στο χωριό.

Επιτέλους, η Χάιντι γύριζε στον τόπο της, στο σπίτι του παππού.

Όσπου ο πατέρας της Κλάρα παραμόνεψε ένα βράδυ και είδε τι συνέβαινε.

Τότε ρώτησε το φίλο του το γιατρό τι να κάνει.

Εκείνος του είπε ότι η Χάιντι νοσταλγούσε πολύ το χωριό της.
Ο πατέρας της Κλάρα αποφάσισε τότε να τη στείλει πίσω.

Προτού πάει στον παππού της, η Χάιντι σταμάτησε στο σπίτι του Πίτερ για να χαιρετίσει τους φίλους της. Η χαρά τους που την ξανάβλεπαν ήταν απερίγραπτη. Λίγο αργότερα η Χάιντι βρισκόταν στην αγκαλιά του παππού, κι εκείνος ήταν τρισευτυχισμένος που την είχε πάλι κοντά του. Το βράδυ, αφού ήπιε μια κούπα κατσικίσιο γάλα, η Χάιντι ξάπλωσε στο κρεβατάκι της. Για πρώτη φορά ύστερα από καιρό κοιμήθηκε σαν πουλάκι, χωρίς να σηκωθεί και να περπατάει μέσα στη νύχτα. Από τότε που γύρισε, η Χάιντι επισκεπτόταν κάθε μέρα τη γιαγιά του Πίτερ. Τώρα που ήξερε πια να διαβάζει, της διάβαζε ιστορίες από ένα βιβλίο. Ο παππούς είχε μια πολύ καλή ιδέα: Αποφάσισε να στείλει τη Χάιντι στο σχολείο του χωριού, γιατί έπρεπε να μάθει κι άλλα γράμματα.

Έτσι, η Χάιντι ξαναβρέθηκε στην αγκαλιά του παππού της.
Και εκείνος ήταν τρισευτυχισμένος που την είχε πάλι κοντά του.

Η Χάιντι είχε μάθει ήδη να διαβάζει.

Όμως ο παππούς αποφάσισε να τη στείλει στο σχολείο για να μάθει κι άλλα γράμματα.

Όταν άρχισε λοιπόν η Χάιντι να πηγαίνει στο σχολείο, ο παππούς αποφάσισε να πάρουν ένα σπίτι στο χωριό, για να μη χάνει τα μαθήματα εξαιτίας του χιονιού. Βρήκαν ένα παλιό σπίτι, που με τα μαστορέματα του παππού έγινε σαν καινούριο.

Τώρα που έμεναν στο χωριό, η Χάιντι δεν μπορούσε να επισκέπτεται συχνά τη γιαγιά του Πίτερ.

Όταν χιόνιζε πολύ και το χιόνι πάγωνε, πήγαινε ο Πίτερ και την έπαιρνε με το έλκηθρο.

Η Χάιντι διάβαζε στη γιαγιά όσο περισσότερες ιστορίες μπορούσε, αλλά στενοχωριόταν που μόνο εκείνη μπορούσε να της διαβάζει. Τότε της ήρθε μια ιδέα: Είπε στον Πίτερ πως ήταν καιρός να μάθει κι εκείνος να διαβάζει. Στην αρχή ο Πίτερ έφερε αντιρρήσεις, αλλά δεν ήταν στο χέρι του ν' αρνηθεί.

Έτσι άρχισε το μάθημα. Η Χάιντι ήταν πολύ υπομονετική δασκάλα. Έπειτα από αρκετές προσπάθειες ο Πίτερ άρχισε να διαβάζει δυνατά και καθαρά.

Τώρα πια η γιαγιά άκουγε και τον Πίτερ να της διαβάζει ιστορίες.

**Ο παππούς βρήκε ένα σπίτι στο χωριό,
για να μη χάνει η Χάιντι τα μαθήματα εξαιτίας του χιονιού.**

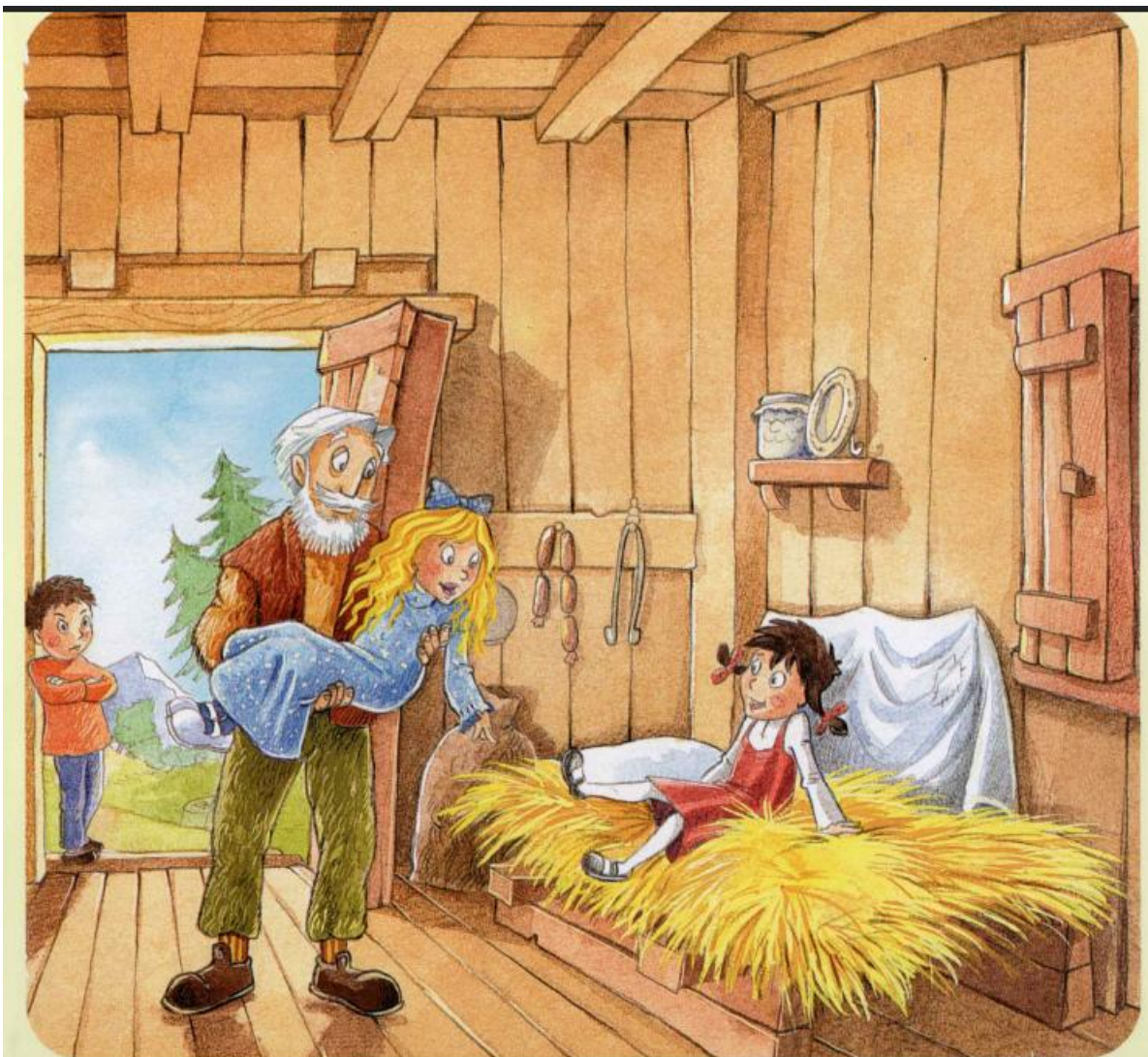

Η Χάιντι στενοχωριόταν που ο φίλος της ο Πίτερ δεν ήξερε να διαβάζει.
Ανέλαβε τότε να του κάνει εκείνη μάθημα. Έτσι, σύντομα έμαθε και ο Πίτερ να διαβάζει.

Μόλις τελείωσε ο χειμώνας, η Χάιντι και ο παππούς επέστρεψαν στο σπίτι στο βουνό. Τον Ιούνιο έφτασε ένα γράμμα που έκανε τη Χάιντι να χαρεί πολύ. Ήταν από την Κλάρα. Της έγραφε ότι θα ερχόταν σύντομα να την επισκεφθεί μαζί με τη γιαγιά της. Ο μόνος που δεν ενθουσιάστηκε ήταν ο Πίτερ. Ζήλευε, γιατί νόμιζε πως η Χάιντι αγαπούσε τη φίλη της περισσότερο από κείνον. Η Κλάρα και η γιαγιά της έφτασαν πράγματι μερικές μέρες αργότερα. Στην Κλάρα άρεσε πολύ το τοπίο, λάτρεψε τα βουνά, τα δέντρα και τα λουλούδια. Ο παππούς τη σήκωσε στα χέρια και της έδειξε το σπίτι. Η Κλάρα ξετρελάθηκε όταν είδε το αχυρένιο κρεβάτι της Χάιντι. Ο παππούς της υποσχέθηκε τότε ότι θα της έφτιαχνε ένα ολόιδιο. Τα δυο κορίτσια περνούσαν καταπληκτικά, μα κάποτε οι διακοπές τελείωσαν. Η γιαγιά της Κλάρα, βλέποντας πόσο ευτυχισμένη έδειχνε η εγγονή της, της επέτρεψε να μείνει με τη Χάιντι για λίγο καιρό ακόμα, ενώ η ίδια έφυγε. Τα κορίτσια ήταν πολύ χαρούμενα που θα έμεναν κι άλλο μαζί.

**Το καλοκαίρι η Χάιντι κι ο παππούς
γύρισαν στο σπίτι στο βουνό.**

Εκεί τους επισκέφθηκε και η Κλάρα,
για να περάσουν μαζί τις διακοπές.

Όλο αυτό τον καιρό ο Πίτερ σχεδόν δε μιλούσε στα κορίτσια, γιατί ζήλευε όλο και περισσότερο.

Ο καθαρός αέρας έκανε καλό στην Κλάρα. Κάθε πρωί, πριν τη βάλει στο καροτσάκι της, ο παππούς τη βοηθούσε να στέκεται για λίγο στα πόδια της, και αυτό τη δυνάμωνε.

Ένα πρωί η Χάιντι και η Κλάρα αποφάσισαν ν' ανέβουν στο βουνό. Η ιδέα αυτή δεν άρεσε στον Πίτερ. Για να τις εμποδίσει, έκανε κάτι φοβερό: Πέταξε το καροτσάκι της Κλάρα σε μια χαράδρα! Το καροτσάκι έπεφτε, έπεφτε, έπεφτε, ώσπου, φτάνοντας στο βάθος της χαράδρας, έγινε κομμάτια!

Ο παππούς πήρε στην αγκαλιά του την Κλάρα και, προς μεγάλη έκπληξη του Πίτερ, την ανέβασε έτσι στο βουνό. Θέλοντας να της δείξει κάτι πανέμορφα λουλούδια, η Χάιντι την έπεισε να στηριχτεί στους ώμους της και στους ώμους του Πίτερ, που είχε μετανιώσει γι' αυτό που είχε κάνει.

**Ο Πίτερ ζήλευε που τα δυο κορίτσια
περνούσαν τόσο καλά μαζί.**

Τότε έκανε κάτι φοβερό: Πέταξε το καροτσάκι της Κλάρα σε μια χαράδρα!
Το καροτσάκι έγινε κομμάτια.

Τότε συνέβη το πιο υπέροχο πράγμα. Η Κλάρα, κουνώντας σιγά σιγά τα πόδια της, κατάφερε να περπατήσει. Αυτή ήταν η πιο ευτυχισμένη στιγμή της ζωής της!

Η Κλάρα γινόταν κάθε μέρα και πιο δυνατή και άρχισε να περπατά με μεγαλύτερη άνεση. Έστειλε κι ένα γράμμα στη γιαγιά της, με το οποίο της ζητούσε να έρθει στο χωριό, χωρίς όμως να της γράφει το λόγο.

Η γιαγιά παραλίγο να μην την αναγνωρίσει. Τα μαγουλάκια της ήταν κατακόκκινα, φαινόταν υγιέστατη. Η μεγαλύτερη όμως έκπληξη ήταν όταν είδε την Κλάρα να σηκώνεται και να περπατά. Η γιαγιά δεν άντεξε και άρχισε να κλαίει από συγκίνηση.

Ζήτησε να τηλεγραφήσει στο γιο της και φώναξε τον Πίτερ για να στείλει το τηλεγράφημα. Όμως ο κύριος Σίμαν, θέλοντας να τους κάνει έκπληξη, βρισκόταν ήδη έξω από το σπίτι. Ποτέ του δεν ήταν τόσο ευτυχισμένος όσο εκείνη τη μέρα. Ρώτησε τον παππού πώς μπορούσε να του ξεπληρώσει το καλό που του είχε κάνει. Ο παππούς το μόνο που του ζήτησε ήταν να προσέχει τη Χάιντι σε περίπτωση που ο ίδιος πάθαινε κάτι. Δε χρειαζόταν όμως να του ζητήσει κάτι τέτοιο. Ο κύριος Σίμαν θεωρούσε ήδη τη Χάιντι παιδί του. Από τότε έζησαν όλοι ευτυχισμένοι. Και, επειδή τα καλά νέα είχαν μαθευτεί, όλοι στο χωριό άρχισαν να συμπαθούν τον παππού της Χάιντι.

**Ο Πίτερ μετάνιωσε αμέσως, αλλά ήταν πια αργά.
Τότε όμως συνέβη το πιο υπέροχο πράγμα.**

Η Κλάρα στηρίχτηκε στους ώμους της Χάιντι και του Πίτερ και κατάφερε να περπατήσει!
Από τότε έζησαν όλοι ευτυχισμένοι.

Η ΚΛΑΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ... ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Η χαριτωμένη ηρωίδα της Γιοχάνα Σπίρι
ζωντανεύει εδώ σε μια μοναδική διασκευή για παιδιά.

Η Χάιντι πηγαίνει να ζήσει με τον παππού της σ' ένα σπιτάκι στο βουνό. Εκεί περνάει πολύ ωραία, μαζί με τον Πίτερ και τις κατσικούλες του παππού. Όμως η θεία της θα την πάρει μαζί της στην πόλη. Θα αντέξει η μικρή Χάιντι μακριά από τον παππού; Θα τα καταφέρει, άραγε, κάποτε να επιστρέψει στο χωριό;

Η σειρά **Η ΚΛΑΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ... ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ** περιλαμβάνει κλασικά μυθιστορήματα κορυφαίων συγγραφέων διασκευασμένα και εικονογραφημένα με τρόπο τέτοιο, ώστε να διαβάζονται σαν παραμύθια. Για τα πολύ μικρά παιδιά υπάρχει, σε κάθε σελίδα, και συνοπτικό κείμενο.

